

Visitaforedrag søndag 13. november 2022 i Grefsen menighet

Ved biskop Kari Veiteberg

Denne uka har vi hatt bispevisitas her i Grefsen menighet. Ei uke som har vært god. Jeg har kjent på den menneskelige varmen i møte med de ansatte og i møte med de mange frivillige i menigheten. Jeg har fått oppleve mer av det lokalsamfunnet som finnes i sognet, på Kjelsås, Disen, Grefsen, og i Nydalen.

Jeg er inspirert og takknemlig, etter å ha fått møte så mange rause og kloke mennesker i og utafør kirkens rom.

Dette foredraget har blitt til i samarbeid med prost Elisabet Yrwing Guthus, og kirkefagsjef Tor Øystein Vaaland, som har fulgt meg disse dagene. Som også er de to eneste navnene jeg kommer til å nevne! Jeg har lært meg at «noen nevnt», fort blir til «noen glemt». Og det vil jeg ikke ...

Men jeg **vil** dele med dere hva vi har gjort, og opplevd, og snakka om, og så skal jeg i løpet av foredraget komme fram til seks utfordringer, som kan være med og prege veien videre for Grefsen menighet.

Nå først, skal jeg si litt om det formelle.

Det finnes nemlig en *protokoll* for en bispevisitas. Selv om *visitasinstituttet* ikke er like stivbeint som før i tida, er dette et institusjonalisert og rettslig ordna besøk. Det finnes et visitasreglement for Den norske kirke, og det tydeligste eksempelet på det formelle, er visitaforedraget. Som også er den muligheten jeg har til å få dele inntrykkene med dere.

Ordet *biskop* sier noe om en visitas. Det kommer fra det greske ordet *episkopos*, som betyr en som ser, ei som har tilsyn. Og det har denne uka handlet om: å se sammen på det dere gjør som kirke, for å se framover. Biskopens oppdrag under visitasen er å oppdage, inspirere og rettleie, og som biskop skal jeg bidra til at Grefsen menighet gjør kirka *levende, nær og tilgjengelig*

som trossamfunn og samfunnsaktør sammen med sine naboer i denne delen av byen.

Sist gang det var visitas i Grefsen, var i februar 2006. Det skulle vært en visitas i 2020, men den ble utsatt på grunn av pandemien, og så ble den utsatt enda en gang, før vi nå omsider kunne møtes i november 2022. Det har gått 16 år siden sist, og det var på høy tid at Oslo biskop kom tilbake, for å visitere ... og «se til».

En del av arbeidet før en visitas, er at stab og menighetsråd skriver rapporter til biskopen. Her har det vært et fint samspill mellom stab og menighetsråd, og jeg vil takke for en gjennomarbeidet og god visitasrapport, som også er blitt endret og stadig fornyet siden 2020. Rapporten handler om menighetenes demografi, om aktiviteter menigheten selv driver eller er involvert i, og om samarbeidet med bydelen. I tillegg til noen ønsker for visitasen. I rapporten leste jeg også om tilstanden for bygningene, om naturen og de ytre omgivelsene, og ikke minst: om kontorforholdene for de ansatte. Mer om dette seinere.

Hva har vi gjort denne uka?

En tjuvstart fant sted **mandag kveld**. To av mine rådgivere kom da til **SuperMandag**, der de fikk oppleve 90 små og store i et yrende liv på menighetsssenteret. Dere har fortalt at folk har dukket opp igjen denne høsten, etter pandemien. Og at det er et mål at barnefamiliene kan komme hit og kjenne eierskap til stedet – og tilhørighet til menigheten.

Tirsdag morgen, møttes vi, staben i Grefsen og fulget mitt, til en **pilegrimsmesse** i **Grefsen kirke**, der vi delte nattverden. Etterpå hadde vi et **stabsmøte**, der alle sa litt om oppgavene sine, og om samarbeidet med kolleger og med frivillige. Alle snakket om meningsfulle oppgaver, en raus menighetskultur, og de frivillige som en stor og avgjørende ressurs for driften. De fleste har jobbet her lenge, og jeg syns det var fint å lytte til samtalen. Faktisk sa alle, at de er takknemlige for et godt og trygt fellesskap og arbeidsmiljø. Det kan jeg si dere: Ikke alle kan si det samme i kirkestabene rundt omkring!

Etter stabsmøtet, gikk vi til **Frivillighetssentralen**. Der traff jeg «tirsdagsgjengen», som hadde vært ute, og hentet løv, og kjørt vekk hageavfall. Andre ganger er det andre ting som må gjøres, inne eller ute, og fellesnevneren er å hjelpe hjemmeboende eldre med oppgaver de ikke får til å gjøre selv. Da jeg kom innom, var tirsdagsgjengen kommet tilbake, og fikk servert vafler og kaffe.

På Frivillighetssentralen fikk jeg også oppleve «møteplassen». Det er den «hylla» som ble til en stor gjenbruksbutikk! Og ikke bare det. Her er det også aktiviteter, turer og sosiale sammenkomster. I alt drives Frivillighetssentralen av om lag 70 frivillige, med engasjerte ledere. Jeg møtte begeistring, og ble selv begeistret! Dette er god diakoni!

Tirsdag ettermiddag fikk jeg servert middag i et møte med menighetens **Ramallah-komite og misjonsutvalg**. Her i Grefsen menighet har dere et internasjonalt engasjement i Midtøsten. Dere støtter «Satellitt Seven», som forkortes til SAT-7, som er en kristen kringkastingstjeneste på arabisk, tyrkisk og farsi. TV-sendingene lages lokalt i de landene de hører hjemme i, og det er undervisning, barneprogrammer, gudstjenester og mye mer.

Dere støtter også «Håpets kirke» i Ramallah, en stor palestinsk by der kristne og muslimer lever side om side under israelsk okkupasjon. Jeg vet at dere betyr mye for den lutherske søstermenigheten i Ramallah, og jeg fikk vite at dere planlegger besøk fra Ramallah i juni, og en ny reise dit neste høst.

Så ble det tirsdag kveld – og **et møte med menighetens frivillige** i et fullsatt menighetscenter. Jeg fikk vite at dere har mer enn 300 frivillige i Grefsen menighet. Ikke alle var der da, langt ifra, men dere har et imponerende antall frivillige. Mye aktivitet i menigheten bæres av at frivillige gjør jobben. Tirsdag kveld hørte, og merket jeg, at det kan være mye moro og glede i å være frivillig. Og jeg skal komme tilbake til frivilligheten, litt seinere.

Det ble onsdag, og vi begynte dagen i **Grefsen kirkes barnehage**. Der fikk jeg møte noen av de 33 barna, og være

med på en samlingsstund. Så ble musikken satt på, og ungene dansa.

Fra de yngste, dro vi til menighetens eldste, på **Grefsenhjemmet**. Der ble vi tatt imot av sykehjemsprest og ledelse, og fikk være med på onsdagens faste «hyggetreff». Vi sang, og de fortalte om hattefester, dansefester og utefester.

De hadde også laget en quiz – som faktisk handlet om meg! «Bor biskopen i et mikrohushus», spurte de, og på alle bordene svarte de JA. De fikk rett, men jeg kan røpe at jeg har flytta ut... Vi får se til våren igjen...

Til Grefsenhjemmet kommer av og til barn fra menighetsbarnehagen, eller konfirmanter på besøk til de eldre. Babysang flyttes dit en gang i måneden, fra menighetssenteret, og det skaper liv og glede blant de eldre.

Grefsenhjemmet er også et diakonalt tilbud, som eies av en stiftelse som blant andre menigheten står bak. Også her bæres mye aktivitet av de frivillige i Grefsenhjemmets venner, og flere av dem fikk jeg også møte denne onsdagen.

Vi dro videre til **BI, Campus Oslo**, i Nydalen. Der møtte vi ledelsen på et stort og moderne studiested som ligger innafor menighetens grenser, og vi fikk vite at minst 6000 studenter fra mer enn 50 land går inn dørene her – hver dag.

Vi snakket om undersøkelser som viser at det er mye ensomhet blant studentene, og at det er foruroligende mange som bærer på mye uro, og tanker om å ikke ville leve. Studentpresten fortalte at han opplever et stort behov for samtaler, og sa at temaene som tas opp, er tyngre, og mer eksistensielle enn før. Jeg synes det var fint å se at studentpresttjenesten er godt kjent i ledelsen på BI, og at presten inngår i det samla tilbudet.

Før vi dro derfra, viste de oss KROA, som er BI-studentene eget sosiale treffsted. Den åpner hver dag klokka 16. Men to dager i uka, tirsdag og torsdag, holder de åpent på Kroa også på formiddagen, fra klokka 11. Da stiller BI med 500 gratis boller, kakao og kaffe – som et sosialt lavterskeltiltak, for at flere kan bli kjent med noen andre. Dette tiltaket har blitt så populært, at de alltid går tom for boller. Men ensomhet kan sitte dypt, og det

er ikke bare lett å snakke og bli kjent. Derfor er det på Kroa et hjørne, der det ligger perler i alle farger, og man kan få drive med perling i stillhet. Og kanskje kan noen på den måten få brutt ned noen sosiale murer, litt om litt, og få kontakt med andre.

Fra dette hypermoderne studiestedet gikk vi over Akerselva til Bakke Mølle, som er en mer enn 100 år gammel telgsteinsbygning, som i dag er **hovedkvarteret til bydel Nordre Aker**.

Her møtte vi bydelsutvalgsleder og bydelsdirektør og noen flere ledere, og det var tydelig at flere av de ansatte i Grefsen menighet var godt fra før kjent i bydelshuset. Blant annet i samarbeidet om Salto, som står for «Sammen lager vi et trygt Oslo».

Bydelsdirektøren fortalte at Nordre Aker har en demografi som kan minne om de vestlige bydelene, og hun trakk også frem Nordstrand, men at de har et særlig fokus bak tallene, for å se de menneskene som faktisk strever med dårlige levekår eller psykisk uhelse. Vi fikk høre at bydelen i 2022 tar imot 155 flyktninger fra Ukraina, og at kirka oppleves som en god samarbeidspartner. «Skal vi etablere et fast møtepunkt?», spurte en i kirkestaben, og bydelsdirektøren bekreftet at det kan være et gjensidig ønske. Så her er det bare å føre dialogen videre.

Vi spiste middag på **Nydalen bryggeri og spiseri**, ved bredden av Akerselva, før vi dro tilbake til det jeg må få kalle en festkveld, nemlig **øvelsen til SingAlong**.

Vi møtte mer enn 30 sangere og skuespillere, og flere frivillige, på menighetssenteret, og det første vi gjorde var å hoppe og danse i en stor ring. Sammen. Alle var med på det.

Men så skulle de øve, og da fikk vi se smakebiter av julespillet som settes opp i kirka 3. søndag i advent. Til slutt tente vi et kubbelys, og alle kunne si navnet sitt høyt i kor. Vi ba en bønn for alle oss som var der, og andre vi tenkte på. Jeg må få si at det var gripende og vakkert å få avslutte den andre visitasdagen sammen med SingAlong.

Torsdag morgen begynte vi dagen på **Kjelsås skole**. Der ble vi møtt av **fire rektorer fra tre barneskoler, og én ungdomsskole**, lederne for 4 av de 5 skolene som ligger innafor menighetens grenser. Temaet var å tenke nytt etter pandemien, om samarbeidet mellom kirke og skole. Dette kunne blitt vrient, fordi rektorene jo hadde uttalt seg kritisk samme dag i Nordre Aker Budstikke om de tradisjonelle julegudstjenestene. Og de sa det i møtet, at det er en dårlig ide å splitte elevene som det siste de gjør, før de skal feire jul.

Men det var vi jo ikke uenige om, så vi kom fort i gang med en konstruktiv dialog. Rektorene ønsker nemlig et godt naboskap med Grefsen kirke, og det var gode intensjoner på begge sider for å finne noe nytt.

Her vil jeg løfte fram og berømme staben i Grefsen menighet, med soknepresten i spissen, som i forkant av visitasen har jobbet godt med å forberede flere av møtene. Blant annet dette møtet med skolelederne. For midtveis i samtalen, dro kateketen fram en skisse til en samling for 7.klassinger om «sorg, død og håp». Å lære om sorg og død ligger innafor kompetansemålene i skolens læreplan, og rektorene nikket og takket ja over bordet, men sa de heller ville tilby det til 6.klassingene. Så sa de, at de kunne tenke seg enda mer. For eksempel for 3. klassingene, som kan trenge å besøke Grefsen kirke, og lære noe om hva en kirke «er».

Rektor for ungdomsskolen sa at ungdommene hans, gjerne drar ut og besøker ulike hellige hus, men ofte ikke kirker. Han sa at de kunne ønske et fast besøk i den kirka som ligger i nabolaget, for å lære mer. Det ble et spesielt møte, i en god ånd, og jeg kommer tilbake til møtet med skolelederne, om litt.

Torsdagen fortsatte med **babysang på menighetssenteret**. 20 små satt i armene på en av foreldrene, og jeg tror det var bare mødre der. Diakonen ledet an. «Hvem har skapt alle blomstene ...», sang de, og det var godt å være til stede.

Så bar det ut igjen, og opp til **Rønningen folkehøgskole**. Vi ble tatt vel imot av rektor og den øvrige ledelsen. Vi fikk se et glimt av et program som Ten Sing Norway øver inn, og kjøkkenet serverte nydelig vegetarisk suppe. Vi snakket om at

Ten Sing Norway kan bruke Grefsen kirke til å forberede sin oppsetning før de drar ut i landet, og at det kan være fint med en felles utegudstjeneste til våren på Langset-løkka. «Vi kan sette opp et trøstetre og en sutrestubbe for elever som går på veien dit», sa internatlederen, som vet godt at de unge elevene kan trenge både å sutre og trøstes der de er i livene sine.

Rønningen har en egen **husprest, fra unge voksne-prosjektet MER i Ila kirke**, og han var også med i møtet. Han ville også koble seg på en årlig utegudstjeneste på Langset-løkka.

Torsdag ettermiddag brukte vi noen timer her på kirkestedet, da vi skulle «befare» det fysiske miljøet i og utenfor bygningene. En slik befaring er en fast visitasprogrampost, og ledelsen i Kirkelig fellesråd er alltid med, fordi de har ansvaret for bygningene. Vi begynte der det er verst, nemlig på kontorene. Og jeg må snakke sant: Kontordelen fremstår som kummerlig, og særdeles uegnet for sitt formål. Diakonen sitter i et kott uten vindu, og noen steder blåser det rett inn. Det er kritikkverdige lysforhold, samtaler høres gjennom veggene, og luften er dårlig. Universell utforming mangler, og det er ikke engang sitteplass til alle.

Staben i Grefsen har holdt ut fordi de er glade i jobbene sine, lojale til sitt kall, takknemlig for fellesskapet og opplever en meningsfull tjeneste. Men sånn som de har det, kan de ikke ha det, og dette kommer jeg også tilbake til.

Vi gikk under befaringen også inn i kirkerommet. Et nydelig kirkerom, der blikkfanget, er den flotte glassmosaikken i østveggen som kom opp i 1968, som er gjort av en av våre fremste nonfigurative glassmalere, Oddmund Kristiansen.

Vi gledet oss over de nymalte hvite veggene, som har gjort kirkerommet lysere. Men det **er** ikke annen utsmykning enn glassmosaikken. Vi fikk høre at det er etablert kontakt med en lokal kunstner som har laget fire relieffer. Disse relieffene er laget i bjørkeplater, og er malt og gullbelagt. De er tenkt plassert på langsideveggene, og vil gi kirkerommet noe nytt. Bildene er store, og bygger på bibelfortellinger, som gjør at de for eksempel også kan brukes i trosopplæringen.

Befaringen fortsatte på orgelgalleriet, og menighetens kantor fortalte om et orgel som ikke er utbedret siden det ble bygd, samtidig som kirken ble bygd, i 1940. Vi fikk høre om skader og mangler, og det er godt dokumentert at orgelet trenger full renovering. I dag bruker kantor og vikarorganist orgelet på en måte som forsøksvis beskytter menigheten fra en tone som er falsk, eller en tangent som ikke virker. De kjenner til feilene, men i en kirke der musikken, med korene og menighetssangen, betyr så mye, er det bare å si det klart og tydelig, at jeg håper at orgelet kan komme i orden.

Torsdag kveld fikk jeg møte **Grefsen menighetsråd**. Et bredt sammensatt råd, med lekfolkets styrke. Og med forskjeller. Noen har lang fartstid som frivillige, og andre har kommet inn i menighetens arbeid gjennom sine barn. Det ble en fin og åpen samtale, og jeg fikk høre om den visjonen som er vedtatt for menigheten, som kobler Grefsen på en fin måte til bispedømmet og hele Den norske kirke. Jeg fikk også fortalt om strategien som Kirkemøtet har vedtatt for hele dette tiåret, og som dere kan ha glede av å bli kjent med.

Torsdagen avsluttet vi i kirkerommet. Vokalensemblen **Evas døtre** sang sju sanger for oss, og det var svært vakkert. De avsluttet med sangen «Var inte rädd för mörkret». Det var en gave å ta med seg ut i natten, etter noen lange og inntrykksfulle visitasdager.

--

Jeg sa innledningsvis at jeg vil løfte fram seks utfordringer til Grefsen menighet.

Den første utfordringa handler om det mest rystende, nemlig kontorforholdene til de ansatte.

De er nemlig ikke akseptable, og det er faktisk slik, at dette ble sagt også ved den forrige bispevisitasen i Grefsen. For 16 år siden skrev biskop Kvarme, at det må fremlegges «realistiske planer så raskt som mulig», for å sikre noe nytt og bedre. Dette var i 2006, og det er ikke blitt bedre. Det er heller ikke kommet på bordet realistiske planer siden den gang.

Men, noe viktig skjedde torsdag ettermiddag, og det er at kirkevergen i Oslo, som er ny i sin stilling i år, var like rystet som alle oss andre besøkende. Oslo biskop har et tillitsfullt forhold til Kirkevergen og hans stab, og jeg stoler på at Kirkelig Fellesråd tar kontorforholdene i Grefsen på alvor. Ikke fordi fellesrådet får tildelt mye penger til bygg av Oslo kommune, for det får de ikke, men fordi de nå erkjenner alvoret, og ikke vil vedkjenne seg å la det skure også i fortsettelsen.

Jeg vil at dere som er folkevalgte og frivillige i menigheten skal være klar over at vi har sett disse kontorforholdene. Hjelp til med å holde saken varm. Og let etter løsninger sammen med kirkevergen.

Den andre utfordringa handler om å videreutvikle frivilligheten.

Å være frivillig gir tilbake et fellesskap, et sted å høre til, og dessuten er det mye glede i å gjøre andre glad. Noen frivillige liker en praktisk oppgave, som tirsdagsgjengen på Frivillighetssentralen, og andre vil høre til sammen med SingAlong. Heldigvis liker noen å ta ansvar i et menighetsråd, og det er godt vi kan gjøre ulike oppgaver.

Hvordan utvikler vi frivilligheten? På frivillighetssamlingen tirsdag kveld, kom det fram at de ansatte gjerne kan spørre folk mer målretta, når noe skal gjøres. Ikke bare spørre ut i lufta, om det er noen tilfeldige som vil gjøre det, men be noen som eigner seg til noe, om å gjøre nettopp det! Noen andre har sagt at det kan være fint å oppleve stor frihet som frivillig. Vite hva målet er, men selv få tenke gjennom hvordan det skal gjøres.

Jeg har også hørt at kanskje en i staben bør være frivillighetskoordinator. Jeg vet ikke det beste svaret, og metodene får dere drøfte. Men jeg vil minne om at dere har gull i frivilligheten. Mer enn 300. For et antall.

Og dere skal ikke ta frivilligheten for gitt. Ta vare på hver enkelt som er frivillig. Fortsett å skape inkluderende fellesskap i menigheten ...

Den tredje utfordringa er knyttet til nabolaget.

Som kirke hører vi til et lokalsamfunn. Jeg har sett og hørt hvordan dere i kirka, er en ønsket partner for samskaping med bydelen.

Nå vil spesielt løfte opp det gode grunnlaget dere har lagt for et samarbeid med skolene. Dere har sagt at det har vært vrient etter pandemien å komme i gang igjen, og snakket om julegudstjenestene er kommet i veien for å tenke åpent om et nytt samarbeid.

Så møtte dere fire rektorer denne uka, la fram konkrete forslag og fikk til svar at de gjerne vil ha mer. Jeg utfordrer dere til å gripe denne muligheten, følge opp så grundig som dere har startet, og forsøke ut en pilot med en av skolene, som dere selv foreslo i møtet på Kjelsås skole.

Men det er en ting til. Når dere igangsetter et slikt skole-kirkeprosjekt, skal noen av dere planlegge, koordinere og utføre. Dette blir ikke til av seg selv. Skal dette komme på toppen av allerede fulle dager? Jeg vil be dere tenke gjennom hvordan dette kan gjøres. Kanskje må dere prioritere noe ned, om ikke annet i en periode, for å kunne prioritere opp arbeidet med skolene. Dette er noe som også menighetsrådet kan involvere seg i, for å sikre at ingen blir utbrent.

Den fjerde utfordringen handler om Nydalen.

For dette undrer jeg meg litt over, etter denne uka: Hva er menighetens nærvær i denne nye, urbane bydelen? Jeg syns det var fint å besøke BI og bydelshuset, og spise middag ved Akerselva, men på hvilken måte er Grefsen menighet egentlig synlig, slik dere vil være, i denne delen av soknet?

Jeg stusset da jeg hørte at Talefoten ikke blir levert til dem som bor i Nydalen. Dette utmerkede menighetsbladet som er som en lokalavis.

Grefsen sokn omfatter mer enn Grefsen, Kjelsås og Disen, som er etablerte boområder, der dere har en medlemsprosent i kirken som er høy til Oslo å være, nær 60 prosent. Snittet i byen er 42 prosent medlemskap i kirken.

**Men har dere funnet deres plass som kirke i Nydalen?
Jeg vil be dere legge dette nye urbane området inn i**

menighetens strategiske tenkning, og undersøke om dere har noe uforløst og kanskje ugjort i delen av soknet.

Den femte utfordringen tar oss ut av menigheten, til utlandet.

Vi minner jo hverandre i kirkebønnen, om at vi er en del av den verdensvide kirke. Dere har i årevis også bedt for vennskapsmenigheten i Håpets kirke i Ramallah. Et fantastisk bønneformål, for våre lutherske søsken i Ramallah trenger oss.

De fleste der ute i verden har det verre enn oss. I Europa har vi krig. Og vi har sett hvordan nye russiske angrep rammer infrastrukturen i hele Ukraina. Det er en skremmende situasjon, og vinteren i Ukraina kan bli svært kald. Med krigen, og alle utfordringene med kraftforsyninger og økende strømpriser, har uroen i verden kommet tettere også på Norge. Denne har nyhetene fra klimatoppmøtet i Egypt dessuten minnet oss om en klimakrise som er kommet enda tettere på oss.

Dere har valgt å rette et spesielt blikk på Midtøsten. Jeg vil takke dere for engasjementet både for SAT-7, og vennskapssamarbeidet med Ramallah.

Det er flott at dere nå tenker på å hente til Norge den nye presten i Håpets kirke, og neste høst sende av sted en delegasjon fra menigheten til Vestbredden. Det er viktig å komme dit og se, og vitne om det etterpå.

Kan det også være mulig å tenke nytt og utvide blikket, og lete etter flere i nærmiljøet som kan delta i det internasjonale samarbeidet? Kan det være noen som bor her, som driver med solidaritet, nødhjelp, aktivisme eller på andre måter, og få flere ressurser inn i arbeidet?

Og hva med Rønningen folkehøgskole, der elever hvert år reiser til Vestbredden, der de erfarer okkupasjon og får palestinernes levkår under huden. Hva med å gjøre elevene kjent med Håpets menighet i Ramallah? Kan elevene på sine turer ta turen innom kirka, og på den måten være menighetens ambassadører? Kan de fortelle dere hva de har sett, når de kommer tilbake?

Den sjette og siste utfordringen, tar oss tilbake til dette kirkestedet.

Under befaringen torsdag gikk vi nemlig en tur også i uteområdet ved kirken. Vi fikk høre og lære om Kirkeparken. Det er jo en glitrende ide, å åpne opp uterommene, og skape nye møteplasser for alle generasjoner. I kirkeparken er det en utsynsplass og en furulund. Ideen er å rydde og bygge, og legge til rette for nye fellesskap ute. Med en åpen kirkepark blir kirken også knyttet tettere til gravplassen, og jeg håper dere lykkes. Det er så fine tanker.

Si gjerne fra når kirkeparken er åpen. Da vil jeg ta med en bok, og sette meg på en av steinene som da har fått en fin sitteplate. Jeg vil glede meg over fjordutsikten, og nyte freden og roen.

La meg avslutningsvis få rette en stor takk til menighetsråd, stab og frivillige for den innsatsen dere gjør i Grefsen menighet.

Jeg vil også takke for det arbeidet dere har lagt ned i forberedelser og gjennomføring, og for fellesskapet hele denne uka – og i dagens gudstjeneste.

Som biskop går jeg videre, oppløftet og stolt over alt det dere får til av å være en levende, nær og tilgjengelig folkekirke **med Jesus Kristus i sentrum**. Det har vært godt å være sammen med dere.

Gud velsigne dere.

Kari Veiteberg, biskop